

1129 – 29. november

La nåde og fred få vokse i dere gjennom kjennskapet til Gud og Jesus, vår Herre. 2Pet 1: 2.

Pass på, dere levende kristne, at dere ikke sovner, sløves, sakker av, dør bort!

Voks derimot, søk alltid mer – mer tro og kjennskap til Kristus, mer kjærlighet, et mer himmelvendt sinn, mer ydmykhet og gudsfrykt!

Hvis noen svarte: Jeg har nok tro, nok kjærlighet til Gud og mennesker, nok fred, fryd og Den Hellige Ånd, nok ydmykhet og gudsfrykt o. s. v. Da ville vi nok sjokkeres over en slik holdning, en slik mørkets makt over et sinn, en slik selvsikkerhet og forblindelse.

Slike holdninger hører vi riktignok svært sjeldent noen åpent gir uttrykk for. Men når en kristen likevel aldri har noen trang til at det må skje noen vekst på disse områdene, er det likevel all grunn til å frykte for at han med hele sin sjel egentlig sier akkurat det samme: Jeg har nok av både tro, kjærlighet og gudsfrykt!

Og det er helt klart at det ikke står rett til med en kristen som ikke har noen nød nettopp for dette.

Spørsmålet om å vokse i nåden er nettopp noe av det som prøver og avdekker vår åndelige tilstand, uten at vi er klar over det. Noen føler et stikk i hjertet når dette emnet bringes på bane. Å, hvordan står det nå til med meg, når det gjelder å vokse i nåden? sukker de. Nei, det går vel heller tilbake med meg.

Andre igjen leser ordet om å vokse i nåden med stor ro. De studerer og forsker på det, men overlater til andre å ta dette til hjertet. Og her må vi gi Luther rett når han sier: «De som burde frykte, de frykter ikke. Men de som ikke burde frykte, de frykter».

Der er et bedrag, en mørkets makt som «bedøver» sjelen. Som gjør den sterk og modig, selvsikker og forherdet. Så den ikke reagerer på noe, frykter ingen ting, tar ikke noe til seg. Den bare tenker, forstår, taler.

Dette bedraget skulle vel ikke være begynt hos deg? Du er en kristen, du hører Herren Kristus selv rope ut: «La den rettferdige bli ennå mer rettferdig, og la den hellige bli ennå mer hellig», men «den som er ond fremdeles være ond». Men det uroer deg ikke.

Du vet med deg selv at du i dagens løp ikke har nød for noen vekst i nåden. Og at Kristi egne, alvorlige formaninger heller ikke vekker opp hjertet ditt. Er ikke da hjertet ditt allerede bedratt?

Og hvorfor tror du ikke det står slik til med deg? Hvorfor skulle akkurat du ha gått fri for alt bedraget fra mørkets makt? Har kanskje djevelen ikke lenger noen onde hensikter med deg? Er han plutselig blitt god, eller er han død?

Tenk hva det betyr når Kristi egne, og så alvorlige ord ikke vekker deg! Rette kristne, som ikke har sovnet helt, har ofte dette som sin største bekymring, at de ikke finner noen åndelig vekst hos seg selv. Det viser at de har ennå Herrens frykt og Ånd i hjertet, og blir ennå ledet av ham. Og da er det alltid hjelp å få i alle ting.

Luther sier at troen i hjertet aldri er stille. Enten tiltar den, eller den avtar. Og der det ikke skjer, der er det ingen levende tro, bare en død innbilning i hjertet om Gud. Dette gjelder hele nådelivet i hjertet; troen, kjærligheten, gudsfrykten. Og det er en sann og tankevekkende bemerkning.

Det er et karakteristisk kjennetegn på den hagen som den himmelske Far har plantet, at den er avhengig av åndelig stell og næring. Og derfor av og til forfriskes og vokser, og av og til stagnerer eller falmer.

Den tro derimot som ikke er avhengig av næring, men alltid står like sterk, er bare en selvgjort og død tro.

Her er det likevel en forskjell vi skal merke oss. Den allmenne selvsikre troen har det markerte tegnet at den ikke bare lever like godt uten noen som helst åndelig næring. Den trives i grunnen aller best når ikke noe Guds ord kommer for nær innpå. Den uroes og forstyrres derimot gjennom Guds ord.

Men de mer finere gjerningskristne likner de kristne på det punkt at deres tro og fred også bygger på et avhengighetsforhold, og kan svinge. De lever ikke på et avhengighetsforhold til åndelig næring, men til deres egen kristelige, mer eller mindre beviste «åndelige» selvtilfredsstillelse.

Har de f. eks. forsømt sin daglige bibellesning, bønn o. l. Eller det er kommet en annen rift i deres kristelighets-drakt. Da har de ikke den samme freden lenger. Og den kan de da bare rette opp igjen ved å gjenoppta sine selvvalgte andaktsstunder.

Den ekte troen er ikke avhengig av selve rutinen med lesing av Ordet, bønn o. l. Men av innholdet av det som leses, av om kjennskapet til Jesus vokser eller avtar.

Derfor sier apostelen at nåden og freden vokser gjennom kjennskapet til Gud og Jesus, vår Herre.

Og den trøst og styrke som ikke avhenger av kjennskapet til Kristus, men lever på sin egenrettferdighet, er ikke den rette Guds nåde. Den er en blomst som vokser ut av vårt eget hjerte, og som visner «når Herrens ånde blåser på den».

Men når nådens liv altså alltid er i vekst, eller avtar, er det jo et forferdelig tegn hvis dette er noe som ikke berører oss. Hvis vi bare lever videre uten tanke for om det er noen vekst i nåden.

Og hvis det som skjer er at det avtar, da vil det også dø, hvis det ikke snart skjer noen endring. For hvis det en tid vanskjøttes og avtar, må det nødvendigvis snart vekkes opp igjen og styrkes. Hvis det ikke skal ende med døden.